

El regal de Reis

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Guillem Escriche

Aquesta tarda m'he inventat una història mentre berenava i mirava la televisió. Feien molts anuncis publicitaris de joguines, i he imaginat la vida d'un nen que les tingués totes. Aquesta història que m'he inventat encara no ha passat. O potser sí? Diu així:

A Mitedepoma, una vegada, hi havia un nen molt ric que es passava el dia sol com un mussol. Vivia aïllat en una gran mansió; una veritable fortalesa plena de càmeres de vigilància i de moltes portes que s'obrien amb codis secrets de seguretat. Els pares tenien molta por que un segrestador s'emportés el seu fill i de no tornar-lo a veure mai més. Per això el tenien vigilat a casa dia i nit.

El noiet es deia Ricard Sol. Tenia totes les joguines que he vist a la televisió, però cap amic amb qui jugar i compartir-les. Per això l'anomenaven Ric, el solitari.

No hi havia dia que el seu pare i la seva mare no li comprassin una joguina nova. Es pensaven que així aconseguien que en Ric fos feliç amb les seves joguines, tancat a la mansió. S'equivocaven: en Ric era un nen milionari que malgrat tenir-ho tot se sentia profundament trist i sol.

Va arribar el Nadal, i en Ric havia d'escriure la carta als Reis d'Orient.

“No sé què demanar”, es va dir veient l'habitació atapeïda de joguines.

Tenia, fins i tot, les últimes novetats que acabaven de sortir de les fàbriques i que relluïen precioses a les botigues més grandioses que us pugueu imaginar. Tan ben il·luminades als aparadors, les joguines semblaven màgiques, guarnides de garlandes daurades i boles vermelles de Nadal.

– Ric, estimat, encara no has escrit la carta al Reis Mags d’Orient– li va dir la mare mentre li servia l’esmorzar al llit, en safata de plata.

– Què puc demanar? Ho tinc tot –va respondre en Ric desembolicant un altre regalet que tenia a la safata, al costat del suc de taronja i les torrades de mantega.

– Els grans magatzems són plens de joguines. Hi buscarem les més grosses i cares per demanar-les als Reis d’Orient –va decidir la mare amb gran entusiasme, com si hagués tingut una idea molt bona i original.

Des del llindar de l’habitació, la mare li va llançar un petó amb la mà. Després va tancar la porta i se’n va anar pel passadís. En Ric es va llevar la safata de sobre les cames, i va sortir del llit.

A la mà duia la joguina que acabava de desembolicar: un cotxet de col·lecció fet de fusta natural amb les rodes vermelles. El va entaforar en un prestatge farcit d’altres cotxets de fusta natural, amb les rodes de colors diferents. No n’hi cabia ni un més de cotxet, al prestatge. Tenia la sensació de que la mare no s’havia adonat que li havia regalat el mateix cotxet moltes vegades seguides.

Als grans magatzems, en Ric hi va anar amb el xofer i un guardaespalles. Com passava sovint, la mare no l’havia pogut acompanyar. Un assumpte urgent d’última hora li ho havia impedit. En Ric es va tornar a sentir sol. Mai no s’acostumaria a la soledat.

Caminava d'esma pels passadissos amb prestatgeries a banda i banda, plenes de joguines i més joguines, de dalt a baix. No n'hi havia cap que en Ric no tingués a la seva habitació, o guardada a les golfes gegantines de casa seva.

Avorrit de voltar per la botiga seguit pel guardaespalles, en Ric va decidir perdre-s'hi una estona i fer la seva sense ser vigilat per ningú. Ràpidament, es va esmunyir entre la gentada que badava davant les muntanyes de joguines. Rere una prestatgeria immensa va trobar una porta de fusta antiga. Va provar d'obrir-la. En un tres i no res, en Ric va ser a l'altre costat.

On es trobava? Havia fugit tan de pressa que no sabia on havia anat a parar. Què era aquell lloc tan bonic i tan diferent que veien els seus ulls? Davant seu un jardí, com una catifa de gespa verda incandescent, s'estenia als seus peus. Un cel d'un blau intens cobria tot el jardí com un sostre de volta catalana. I els rajos de sol ho banyaven tot i eren d'allò més càlids.

Tot d'una, una ràfega de lleu ventet, fresc i replet d'aromes dolces de flors, va passar fregant la cara del Ric. El nen va tancar els ulls bo i respirant profundament aquell aire net i sa. Després va tornar a obrir-los i va començar a caminar pel jardí, trepitjant la gespa flonja amb els peus. Tímidament. A poc a poc.

Els ulls oberts de bat a bat no donaven l'abast per mirar-ho tot. Aquell paisatge meravellós l'havia deixat bocabadat. Res no li feia recordar la trista soledat que feia només uns instants tant li pesava dins el cor.

Hi havia centenars d'arbres, tots diferents. Pomes i cirerers; pressegueres i pruneres florides. Sota els arbres, el terra era ple de lliris blancs i safraneres violades i daurades; narcisos i floretes de colors. De les branques, a gran altura, hi penjaven cortines espesses de rosers. Les roses pàl·lides feien cascades que en arribar a terra s'escampaven sobre l'herbei fet de brots i fulles verdes.

I allà, enmig de tota aquella vegetació exuberant, desenes de nens i nenes corrien pel jardí i cridaven a tot pulmó. Els xiscles de vibrant alegria ressonaven a les orelles d'en Ric. Les cames l'empenyien a posar-se a córrer i a saltar amb tots ells.

La cridòria es barrejava amb els refilets i les piuladisses que sortien d'entre els brancatges dels arbres. En Ric volia veure de prop els ocellets que hi cantaven, però una veu suau i una mica esgotada el va aturar.

– Són grives i aloses. Canten vivament en arribar la primavera. Els pit-rojos els fan els cors des d'uns arbres més enllà –va dir un avi que seia en un banc de fusta.

– Però, per què xisclen i corren tots aquests nens? De quin perill estan fugint? –va preguntar-li en Ric, quiet com un estaquirot al costat del banc de fusta, sense saber què havia de fer.

– Fugir, dius? Fan el millor que poden fer les criatures: jugar i córrer a l'aire lliure –va respondre l'avi, sorprès per la pregunta–. Són exploradors. A mesura que descobreixen els secrets de la natura es fan seva la terra, i creixen lliures i sense por.

En Ric va quedar ben impressionat.

Quan va tornar a casa tenia unes ganes infinites d'explicar als pares que havia descobert com era un jardí. Però, una vegada més, es trobava sol i engabiats en aquella mansió. Més sol que un mussol.

Per primer cop va pensar en que potser un destí negre pesava sobre ell, i que ho portava escrit al nom: Ricard Sol. Volia dir allò que sempre restaria sol al llarg de tota la seva vida? En Ric va decidir rebel·lar-se contra aquella idea fosca que havia començat a ballar-li dins el cap.

Va córrer cap a l'habitació. Va arrencar un full de la llibreta d'espicals i va començar a escriure la carta als Reis Mags d'Orient.

“Senyors Mags d’Orient, el meu nom és Ricard Sol. (Havia acabat d’escriure el seu nom quan s’ho va repensar i va esborrar-ne el cognom). El meu nom és Ricard, i ja sé quin regal vull: desitjo que em porteu arbres i planures plenes de flors i d’herba fresca, per córrer i jugar a l’aire lliure tant com vulgui, fins a cansar-me. També vull un cel de color blau que tingui molts núvols blancs, com de cotó fluix, que canviïn de forma tota l’estona. Ah, i un Arc de Sant Martí! També vull un Arc de Sant Martí molt gros que tingui tots els colors, i que brillin molt. Sobretot, que no en falti cap, de color, si no, no seria un veritable Arc de Sant de Martí. Aire fresc. Voldria que em portéssiu un ventet fresc amb olor de muntanya nevada, i després, una brisa càlida amb aromes de mars salats. De moment, això és tot. Creieu que demano massa? No estic acostumat a demanar. No em cal; m’ho donen tot sense tenir temps de desitjar-ho. Per això no tinc pràctica en desitjos. No voldria més que cap altre nen del món. Així doncs, si el jardí que els demano ha de ser petit que ho sigui. Moltes gràcies!”

Ràpidament, en Ric va portar la carta al xofer, que va posar en marxa el cotxe de seguida i va sortir veloç de la mansió per portar la carta al Reis Mags d’Orient. Ja era molt tard i només quedaven els patges als grans magatzems. Encara s’hi estarien una estona agafant les cartes d’última hora perquè cap nen o nena del món es quedés sense el seu regal.

Quins nervis! Aquella nit de Reis en Ric no va dormir ni una mica. L’endemà es va llevar molt aviat, quan els pares encara dormien. Va entrar al menjador. Davant seu s’aixecava una muntanya de regals quasi infinita, que gairebé tocava al sostre. Però cap d’aquells paquets no podia contenir el jardí que en Ric havia vist als grans magatzems.

En Ric va entrar a la seva habitació sanglotant de tristesa. Unes llàgrimes grosses com avellanes li rodolaven galtes avall. Els primers rajos de sol del dia començaven a entrar per la finestra. En Ric s’hi va acostar arrossegant els peus dins les sabatilles sense deixar de plorar ni un moment. Va recolzar el seu front contra el vidre glaçat que tenia incrustacions de neu.

Mirava sense mirar, quan tot d'una, va veure que passava un home caminant amb bastó. En Ric s'hi va fixar espantat perquè ningú no passava mai per davant de casa seva. Però, de cop, el va reconèixer: era l'avi del banc de fusta que havia conegut al jardí dels grans magatzems.

Quin rampell més fantàstic li va agafar de sobte! En Ric va córrer a buscar aquell avi. Obria portes i més portes marcant interminables variacions del codi secret. Ja al carrer va cridar-lo amb totes les seves forces.

– Senyor! Senyor! Espera un moment. Si us plau! senyor! –cridava en Ric, amb excitació.

L'home es va aturar i va girar-se cap al noi. En Ric va arribar-hi corrent. Tenia els ulls inflats i encara amb llàgrimes.

– Per què plores? –li va preguntar l'avi amb la seva veu suau i una mica esgotada–. Que no has vist el regal que t'han dut els Reis Mags?

– L'única cosa que em feia il·lusió és el jardí que ahir vaig veure als grans magatzems –va dir tornant a sanglotar–, i no me l'han portat. –Les paraules se li enfarfollaven a la boca, li costava parlar.

– N'estàs del tot segur d'això que dius? Mira cap allà –va dir l'avi assenyalant una gran planura nevada, amb la punta del bastó.

En Ric ma va mirar cap a on assenyalava l'home.

– Potser encara no el reconeixes, però sota aquesta capa gruixuda de neu diria que hi ha el teu regal de Nadal –va fer-li veure l'home–. Eixuga't aquestes llàgrimes, vesteix-te, i surt de seguida a jugar amb el trineu. No te n'adonaràs, que aviat serà ple de nens i nenes jugant amb la neu, a l'aire lliure.

L'avi li va amanyagar els cabells i se'n va anar.

– Moltes gràcies, senyor... avi! –va cridar el Ric, contentíssim com mai. Tal i com li havia dit l'avi se'n va anar a buscar el seu trineu.

Des de llavors, cada dia en Ric sortia al carrer a jugar amb el regal que li havien portat els Reis. Un jardí meravellós que era de tots els que hi volguessin anar a jugar.

El més difícil va ser fer entendre als seus pares que no el podien tenir tancat a casa seva. Però ho va aconseguir. Perquè no hi ha res més fort que la insistència que acompanya els desitjos que neixen del cor.

Aquell dia i molts dies, en Ric sortia a jugar amb la neu fins a cansar-se. Tal i com ell havia desitjat. Mentrestant somiava amb l'arribada de la primavera per explorar els secrets que s'amagaven en el seu preciós jardí estimat.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

